

Vesela družbica.

Verbančeva Anica in Metka sta bili verli deklici; da si tudi še mladi, znali sta vendar uže lično plesti in šivati. Anica si je zastor sama naredila in tudi robce si je znala uže sama zarobiti. Metka njena sestrice je imela uže tri pare prav ličnih nogavic, ki si jih je sama naplela.

In ko bi vi bili slišali Metko in Anico v šoli, kako gladko jima je beseda tekla, kedar koli sta bili vprašani, serce bi vam bilo veselja v persih poskakovalo.

Zato je pa tudi gosp. učitelj mej vsemi učenkami najrajše imel Verbančevo Anico in Metko. A to ne samo zaradi tega, ker sta bili najpridnejši mej vsemi deklicami, tembolj zaradi tega, ker sta bili tudi izverstni pevkinji in sta peli s tako sladkim glasom, da bi ju bil človek ves božji dan poslušal. Posebno lepo in ubrano se jima je iz ust glasila vesela pesnica od „švelje“, ki sta jo tudi najrajše peli. In kedó bi je tudi rad ne pel, ker je pesnica kakor nalašč tako lepo zložena, a napev ima vesel, da se ti noge kar same na ples sučejo, ako jo slišiš peti. Županov Mirko je znal pesnico tudi na gosli. A naj vam še nekoliko več povem o županovem Mirku, da ga boste poznali. Mirko je bil vsako leto mej učenci prvi v šoli. Vse njegovo veselje je bilo v knjigah, petji in godbi. Vsaki dan je hodil še posebej h gosp. učitelju, da se je učil na gosli, kar ga je zeló veselilo. Pomagal je tudi v cerkvi pri velikej sv. maši peti. Zato so ga imeli radi ne samo gosp. učitelj, ampak tudi gosp. župnik, posebno ker je tako rad molil in se je povsod lepo in uljudno obnašal. Županovi in Verbančevi so si bili sosedje. Zató sta pa Anica in Metka večkrat prišli na lepi županovi vert, kjer je Mirko ob pornih (prostih) urah svoje vaje na gosli poskušal.

„Veš kaj, Mirko,“ rekla je necega dne Anica, ko je bila s sestro Metko na županovem vertu, „zagodi nam pesnico od švelje, jaz in Metka jo bove peli in se sukali v kolo.“

„Nu, ako uže tako radi plešete, naj bode, zagodel jo vama bodem, samo glejte, da boste lepo in čisto peli.“

In glej, šlo je vse tako urno in po redu, da se nijsem mogel dosti nagledati te vesele družbice na županovem vertu. A takój po tem stopim h gosp. učitelju in ga prosim, naj bi mi dal veselo pesen od „švelje“, da si jo prepisem, ker se mi zeló dopade. Učitelj mi jo je dal in tu vam jo tudi jaz podam, da se jo naučite na pamet, in ako imate kakšnega mladega umetnika na gosli, naj vam jo tudi zagode, da se boste malo zaverteli v kolo, a to se zna samo tedaj, ako ste svoje delo pridno izveršili.

Pesen od „švelje“.

Šivanka le urno
Obračaj se ti!
Šivati, šivati,
Se meni mudi!

Nikar me ne zbadaj,
Mi tekaj gladkó,
Obleka da lepo
Sešita mi bo!

In nitka ne tergaj,
Se mi ne zmikuj,
Nikar ne nagajaj,
Gostó zavezuj!

In solnce skoz okno
Sijaj mi svitló,
Da nitko udeti
Bom mogla urnó.

Sem švelja poštena
S šivanko živim,
Pod streho na gorkim
Dovoljno sedim.

Zadosti šivanja
In dela imam,
Izdelano slabo
Iz roke ne dam.

Pa tudi na sebe
Pozabit' ne smem,
Za obleko najlepšo
Skerbeti si vem.

Obleka najlepša
Je čisto serecé —
Nedolžnosti halja
Za leta mladé.

Ta obleka ne stara
Nikoli se ne,
Nje barva ko rož'ca
Prelepo cvetè.

Je lepša ko zarja
In solnce zlató,
Oj blagor mladenki,
Ki mara za njo!

Za tako obleko
Skerbeti si čem,
V njej enkrat v nebesa
Med svate pojdem.

~~~~~  
**Angelji — otročji prijatelji.**

Bral sem nedavno v nekej knjigi sledečo povest: Nek tiranski poglavar je otrokom po nedolžnem očeta v ječo zaperl. Uže petnajst mesecev je nedolžni oče v ječi zdihoval. Pozno v noč je uboga mati klečala in molila, ter tudi otroke k molitvi opominjala rekoč: „Ljubi otročiči! molite še vi in priporočite se svojim angeljem varuhom, oni so vaši najboljši prijatelji, prosite je, naj dobrega očeta v nebesih prosijo, da bi se vašega nedolžnega očeta usmilil.“ — Otroci ubogajo. Najmlajši otročiček zavpije in pravi: „Mama pogledjte, kako se angeljčki svetijo in v poglavarjevo hižo letijo! Uže je vidim, da v hižo gredó!“ — „Dete, pojdi spat,“ rečejo mati, „sanja se ti, k tacemu krivičniku angelji božji ne hodijo.“ — „Šli so, šli,“ odverne dete, „nesli so naše prošnje za ubozega očeta k hudobnemu poglavarji.“ To rekši, dete zaspi.

Druzega dne pové poglavar svojemu pisarju in svetovalcem prečudne sanje, ki je je imel po noči, ter pravi: „Kamor koli sem se obrnil nocoj, slišal sem mile prošnje uboge žene in nedolžnih otročičev, ki so prosili za svojega očeta. Nijsem imel pokoja poprej, da sem obljubil izpustiti jetnika berž ko bode dan. To se naj tudi zgodi!“ Kmalu po tém je bil nedolžni oče rešen težke ječe. Oj koliko veselja je bilo, ko je prišel domóv in objel svojo ljubo ženo in nedolžne otročičke! Klečé so slavili Boga in se zahvaljevali angeljem varuhom, ki so nesli otročjo molitev pred prestol usmiljenega Boga. — Otroci! priporočajte se tudi vi svojim angeljem varuhom, prosite je, naj vas varujejo greha, ter vam izprosijo milost pri dobrem nebeškem očetu, da serčno premagujete vse skušnjave hudobnega duhá.

~~~~~